

Med hjälp av stighudar kan man gå uppför mycket branta backar.

Foto: Patric Anderson

Fakta om resan

- Ca 5 000 kr kostade äventyret. Då ingick boende, gудie, hyra av utrustning, tåg, buss, skoter, all mat och slutstädning.
- Sydtoppen har blivit lägre de sista åren då snön har smält. Sydtoppen är än så länge högre än Nordtoppen.
- Det är lättare att ta sig upp till toppen på sommaren. Men det är också jobbigare att ta sig ner då man inte kan åka skidor.

Kebnekaises sydtopp - 2103 met

På vintern kan man nå toppen från fjällstationen via två olika leder. Den Östra leden är kortare än den Västra leden, ca 16 km tur och retur med en höjdskillnad på 1420m. Östra leden går längs Jökelbäcken upp på platån. Sedan vidare över södra tungan av Björulings glaciär på en glaciärrygg. Vid bergväggen går leden längs Gudjohnsens hylla ca 200m norrut. Klättringen går sedan vidare uppför den södra av två klyftor som leder upp mot toppplatån. Man kommer upp ungefär vid den gamla toppstugan. Samma väg tillbaka.

Sverige är ett långt land

Just nu är planen att ta några stjärkare i hopp om att kunna sova några timmar på resan. Anledningen är att vi sitter på ett tåg på väg mot Kiruna och har ca 136 mil kvar innan vi är framme. Totalt kommer resan från Västerås till basen av Sveriges högsta berg ta ett helt dygn. Att förväntansfull åka dit går väl an, men med facit i hand hade vi nog valt att åka flyg istället.

Tåget anlände Kiruna i utsatt tid. Vi fyllde på snusförrådet i kiosken och klev på buss 92 utanför tågstationen för bussresa de sista 6 milen till ändstationen i Nikkalokta. Vi möts av SkoterKlabbe

som visade oss de overaller som vi skulle ha på oss de dryga 45 minuterna det tar att åka fjällstation, som ligger ytterligare 2 mil från civilisationen. Inte förrän nu började vi ana vad vi gett oss in på. Bergen runt omkring oss blev allt högre och vi konstaterade i kör att naturen och bergen i denna del av Sverige inte bara är enastående vackra, utan samtidigt en aning skrämmande - i alla fall om man hade tänkt sig bestiga det högsta av dessa jättar. Ingen av oss har någon tidigare erfarenhet bergsbestigning och vi har dessutom inte direkt legat i träningsläger inför denna resa. Vi hade

alla föreställt oss att det kommer att vara en enkel match att knalla upp till toppen av Sveriges högsta berg. Ack vad vi misstog oss...

Lika jobbigt som ett Vasalopp

Redan första kvällen träffade vi vår eminenta guide, Mathias Björlin, som kommer att vara vår mentor och livlina de kommande 2 dagarna. Planen är att prova ut all utrustning och gå en säkerhetskurs för att ha någon procents större chans att överleva en lavin om olyckan skulle vara framme. Dessutom skall vi testa att gå 300 höjdmeter med den utrustning vi skall ha under själva toppförsöket. Mathias menar att vi skall se detta som ett litet smakprov på vad som väntar. Blir vi svimfärdiga efter endast 300 hm, är det nog läge att bli nervös. Från fjällstationen till toppen är det 1600, varav de sista

200 är riktigt brant klättring med rep, stegjärn, hjälm och isyx.

Inför toppbestigningen

Under de 3 dygnen vi var bosatta på Kebnekaise fjällstation passade vi på att utnyttja alla de utmärka möjligheter som erbjuds med bastu, olika föreläsningar och superb mat med hemlagad husmanskost samt sill- och salladsbuffé. Det blir tidiga kvällar tack vare ren fjällluft och god öl.

Dag två började redan klockan 7 med en stadig frukostbuffé. Därefter träffar vi vår guide igen och hans praktikant, Erik Lundin, som också skall följa med oss på vårt toppförsök. Vi är i skidshopen där vi provar ut pjäxor och stegjärn, Randonnéeskidor med stighudar, isyx, klättersel, transiver, sond, hjälm mm och ser till att allt får

Fullt utrustade och beredda att bestiga Sveriges högsta berg.

Foto: Mathias Björlin

Få backar i Sverige kan skryta med större fallhöjd än om man åker ner från Kebnekaises branta sluttningar.

Foto: Tomas Ehrngren

Inget bra ställe för den som är höjdrädd. Nästan 2 timmar tog klättringen uppför den mycket branta bergsväggen.

På Sveriges högsta plats. Da Nada herrklubb från vänster i bild: Johan Larsson, Jim Olah, Tomas Ehrngren, Robert Berg samt på knä Niclas Svensson och Patric Anderson.

plats i ryggsäcken. Förmiddagen ägnas åt lavin- och säkerhetskurs där vi lär oss hitta varandra om vi skulle hamna under en lavin. Vi börjar att än mer inse allvaret i vad vi gett oss in på.

Efter lunchpaus ger vi oss upp

inte på långa vägar att bli någon enkel match att ta sig till toppen. Om inte dålig sikt, instabil snö, stark vind eller kyla sätter stopp för vårt toppförsök är risken nästan ännu större att vi själva blir anledningen till att vi inte kommer

ett dieselaggregat halva natten.

Vi möts upp fullpackade och klara utanför fjällstationen halv 8 på morgonen. Solen strålar och inte ett enda moln syns på himlen. Vi ger oss av och redan efter en timme börjar de första i gänget känna av att vi hela tiden tar meter för meter i lodrätt riktning. En stund senare måste vi packa om i ryggsäckarna så att de som ännu är pigga i benen kan göra det lite lättare för dem som har det tungt. I tre timmar gör vi inget annat än att knata brant uppför med några korta pausar för intag av vätska och någon energirik godbit.

Tempot är lågt så Mathias börjar bli orolig och säger att oddsen för att lyckas med toppförsöket inte ser bra ut. Vi inser fakta och biter ihop den sista biten innan klättringen samtidigt som vädret blir allt sämre. Sikten börjar bli riktigt dålig och stigningen uppför börjar nu kännas ordentligt i benen. Vi är nu halvvägs.

Vi valde att gå den östra leden, för det verkade mer manligt så. När vi efter mycket slit kom fram till den plats vi ska äta lunch och byta utrustning, började vi så smått tvivla om det verkligen var rätt beslut. Framför oss har vi nu en nästan lodrätt snöklädd vägg som vi med hjälp av rep skall klättra uppför. Vi lämnar skidorna här och tar inte på oss dem igen

förrän det är dags att åka tillbaks igen. Det finns en västra led också. Väljer man den är det förvisso längre att gå på skidor, men man behöver inte leka bergsget för att ta sig upp. Det kostar på att vara macho.

2103 meter över havet

Klockan 15.04 står vi alla 8 på toppen. Vinden ylar och sikten är i princip noll. Det spelar ingen roll, vi är lyckliga som barn i en godisaffär. Det tog oss 7 timmar och 3 minuter att nå toppen. Efter en extremt (jag är höjdrädd) svår klättring på 2 timmar och där-

efter ytterligare en 40 minuters vandring i djupsnö, var vi äntligen där. Sveriges högsta punkt, Kebnekaises sydtopp. Vi drack en skvätt whisky, tog några kort och började gå ner igen.

Det som tog oss 4 dygn att genomföra var över på 5 minuter. Det var dock värt allt. Före oss var det bara 2 andra som hade tagit sig till toppen med guide i år. Fast de hade gått den mesiga västra leden. Vi tog östra leden och tack vare Mathias och Eriks hjälp hade vi klarat det.

Just nu är vi bäst i världen.

Patric Anderson

Utan Mathias Björlin och Erik Lundin hade det aldrig varit möjligt att nå Kebnekaises sydtopp via östra leden.

er över havet

på ett närliggande brant fjäll för att öva "self-arrest", dvs att kunna få stopp på sig själv med hjälp av isyxan i det fall man skulle trilla. Vi avslutar dagens äventyr med att med full packning gå till Storsten, vilken är en stor stenbumling som ligger inom knappt synavstånd rakt upp i backen.

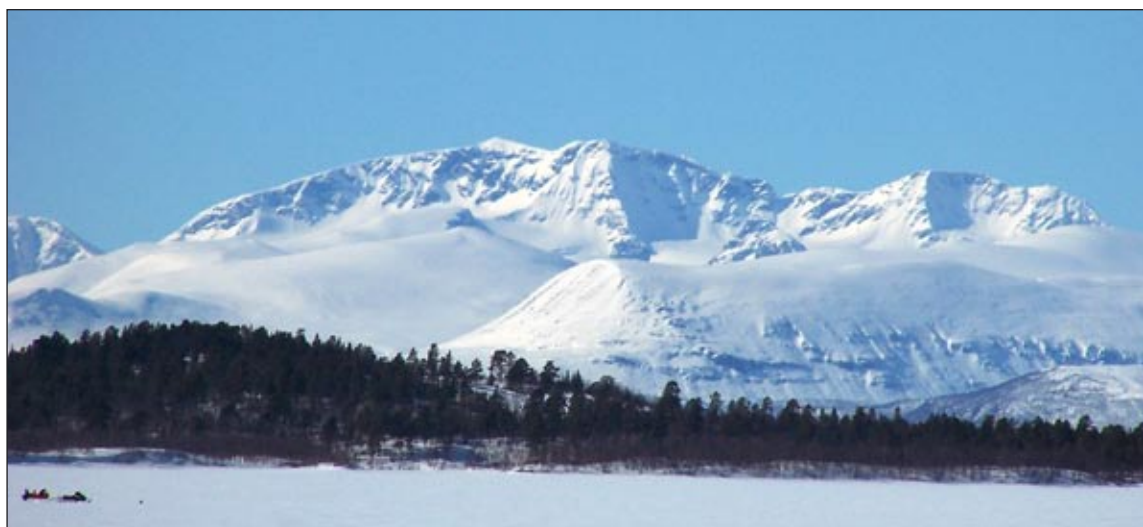
Efter ca 30 minuter stigning rakt uppför, märker vi snart att det inte är fråga om att klä sig varmt nog, utan snarare att *inte* ha för mycket kläder på sig. Ångande av svett knäpper vi fast pjäxorna på skidorna. Det är tricket med Randonnéeskidor, att när man går uppför så fungerar de nästan som vanliga längdåkningsskidor och nedför är det ganska snarlika vanliga slalomskidor.

Vi åker ner och avslutar kvällen tidigt. Mycket tidigt. Alla 6 i gruppen har nu till fullo förstått vad vi gett oss in på. Det kommer

att ta oss upp. Om en av oss 6 inte orkar och måste ge upp, är det stopp för hela gruppen. Mathias förklarar att han inte kan lämna någon ensam på fjället och man har bara ett försök per dag på sig. Misslyckas vi imorgon får vi åka hem utan att få njuta av en 57% Laphroaig maltwhisky, drucken ur termoskopp och spetsad med snö från toppen av Kebnekaise. När vi steg på tåget för 2 dagar sedan var tanken på att inte ta sig upp helt främmande för oss. Nu verkar det inte alls osannolikt.

Riktiga karlar går inte Västra

Stämningen är förväntansfull när vi kliver upp 6 på morgonen. Trots den tidiga timmen har några legat vakna en stund. Vissa för att man inte riktigt litat på sin egen förmåga och vissa för att herr Larsson i vanlig ordning imiterat

Kebnekaise från norrsidan. Sydtoppen mitt i bilden är idag 2103 meter över havet.

En näst intill lodrät vägg väntade den sista biten innan toppen.